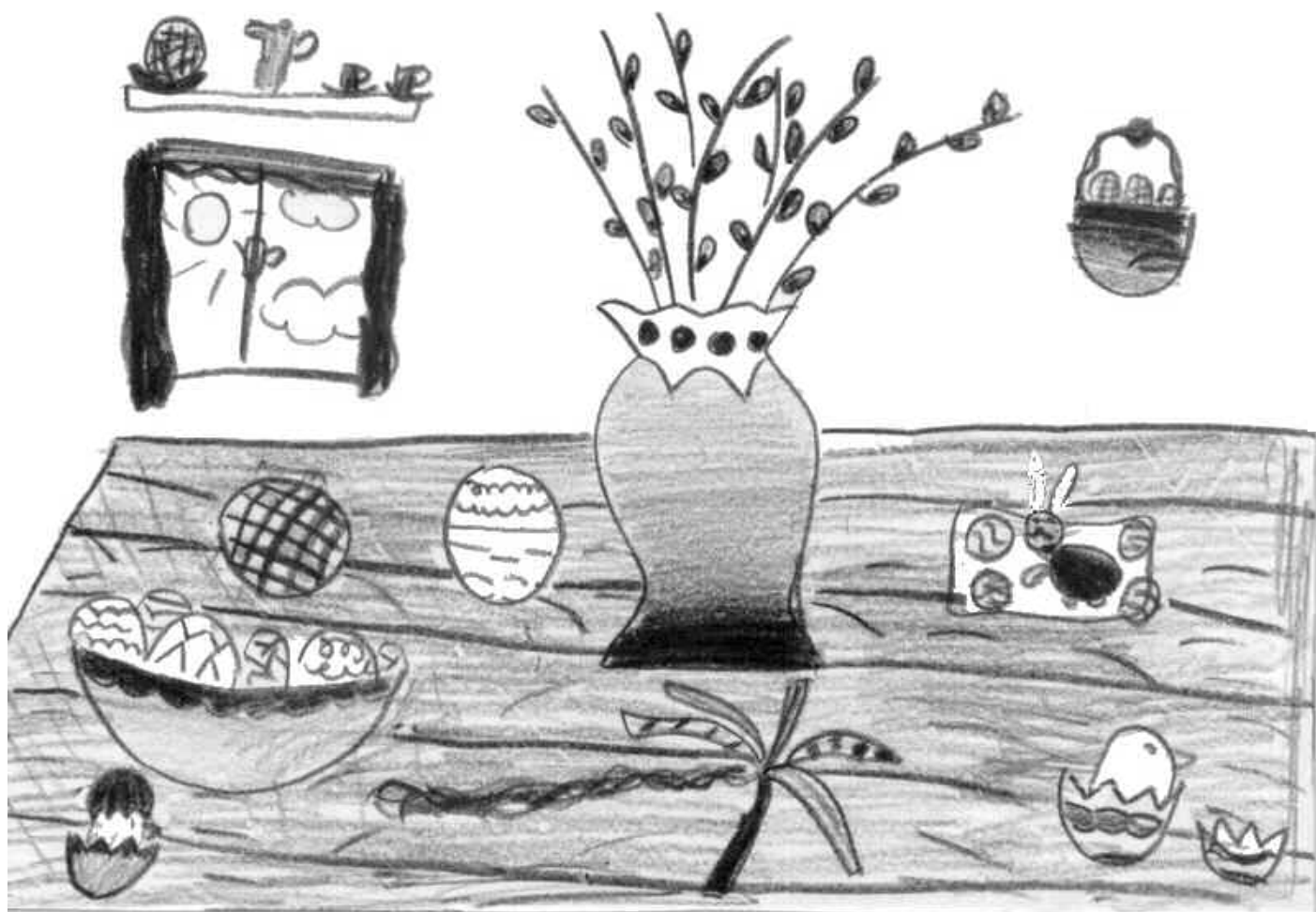

OCHOZSKÝ ZPRAVODAJ

Ochoz u Brna

Ročník V.

Duben 2000

Co si přečtete

- ◆ *Vodovod v naší obci?* (2)
- ◆ *Kabelová televize* (4)
- ◆ *Klub důchodců* (5)
- ◆ *Pohyb psů po obci* (5)
- ◆ *T. G. Masaryk* (6,10)
- ◆ *Jsme v bezpečí?* (7)
- ◆ *Naše obce za první republiky* (8)
- ◆ *Malý právní rádce* (10)
- ◆ *Co je prima aneb dobré zprávy ...* (11)
- ◆ *Právě začínáme ...* (14)
- ◆ *Pověsti z Moravského krasu* (16)
- ◆ *Jízdní řády* (19)

„Když jsme národ menší, máme jen jiné prostředky, jako člověk, který má chaloupku, nemůže pracovat takovými prostředky jako ten, kdo má palác, ale je otázka, nemůže-li být člověk v chaloupce šťastnější, vzdělanější než člověk v paláci. Ovšem běda mu, bude-li se opíčet po tom, kdo má palác.“

T.G.M.

Nezaspali jsme v Ochozi s vodovodem?

Před několika lety jsem se zúčastnil besedy obecního zastupitelstva s občany. Bylo to v době, kdy se dokončoval projekt plynofikace v obci. Tehdy jsem se dotázal, zda se počítá s vodovodem jako další investiční akcí v obci. Dostal jsem odpověď, že nelze budovat vodovod, když v obci není splašková kanalizace.

Nyní, když se na věc podívám s odstupem několika let, musím konstatovat, že to nelze, ale pouze v Ochozi u Brna. Všechny okolní obce mají již dokončený nebo rozpracovaný vodovod a teprve nyní některé z nich budují systém čištění splaškových vod. Například v loňském roce byl dokončen vodovod v obci Šumice a Koválovce. Byla to společná investiční akce v hodnotě 20 mil. Kč.

Naše obec bude připojena na čistírnu odpadních vod v Bílovicích nad Svitavou, na níž se i finančně podílí. Čištění odpadních vod je jistě důležitá a nutná věc. Rovněž legislativní normy Evropské unie požadují, aby všechny obce nad 2.000 obyvatel měly tento problém vyřešen při vstupu do této organizace. Počet obyvatel naší obce je přibližně poloviční. Naskytá se otázka, co je nutné provést dříve a co později.

Na nedávné besedě občanů se zastupitelstvem jsem se znovu na problém zřízení vodovodu v obci dotázal. Odpověď zněla:

„Není projekt, nejsou peníze, prostě se s tím v dohledné době nepočítá“. Otázal jsem se tedy, jaký je výhled do roku 2010. Odpověď byla podobná jako v předešlém případě s tím, že možná, pokud nám Evropská unie něco dá ...

Chtěl bych poukázat na aktuálnost tohoto problému v naší obci. Na všech veřejných zdrojích vody je stejné upozornění, informující občany o závadnosti tohoto zdroje. Stav u soukromých studní zřejmě nebude příliš odlišný.

Je na zvážení, zda nepřerušit práce na kanalizaci (dokončením určité etapy) a nevložit zbylé zdroje do vodovodu alespoň v části obce. Úplné dokončení splaškové kanalizace bude finančně velmi nákladné a na mnoho dalších let odloží možnost dalších investic.

Závěrem bych chtěl vyzvat občany této obce, aby se zajímali o věci veřejné. Když se totiž na besedě s občany sejde jen několik málo starších občanů, těžko jeden hlas, poukazující na tuto problematiku, dostane jinou odpověď než že „tento problém ale tíží jenom tebe“. Obecní zastupitelstvo disponuje s našimi penězi a bylo by dobré, kdyb

y

K článku pana Jiřího Blatného

Chtěl bych tímto reagovat na článek pana Jiřího Blatného „Nezaspali jsme v Ochozi s vodovodem?“.

Z názvu článku vyplývá, jak se pisatel domnívá, že v minulosti předchozí obecní zastupitelstva měla řešit v první řadě výstavbu vodovodu. Nevím, zda má na mysli výstavbu vodovodu již za minulého režimu nebo zda se domnívá, že to bylo jen povinností zastupitelstev po roce 1990.

S odstupem času se vždycky věci vidí

jednoduchým způsobem a každý přesně ví jak by se mělo postupovat, ale bohužel není nikdo, kdo by to zařídil.

V obecním zastupitelstvu působím již od roku 1990, kdy jsem jako člen zastupitelstva pravidelně docházel na jednání obecní rady a účastnil se jejího jednání. Proto bych si dovilil osvětlit průběh možností obce při větších investičních akcích v návaznosti na finanční prostředky a projektovou připravenost.

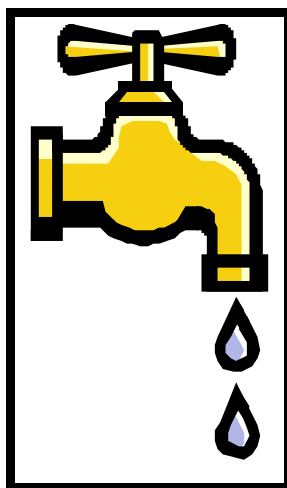
V roce 1992 se obecní rada začala zajímat o zplynofikování naší obce vzhledem k tomu, že plynofikaci prováděla obec Kanice a zájem o připojení na plynový řad měl Lom Skalka a na plyn. přivaděči se finančně podílel, bylo reálné přivést plynové potrubí na katastr naší obce.

Obec zadala zpracování projektové dokumentace a intenzivně se snažila získat dotaci a úvěr ze Státního fondu životního prostředí (SFŽP). Byl to v té době téměř záruk, že se podařilo jako šesté obci v pořadí v okrese Brno-venkov získat uvedené finanční prostředky. S firmou Mertastav byla uzavřena smlouva o dílo za více jak 7,5 milionu Kč.

Díky kvalitní firmě a za pomoci Lomu Skalka se podařilo vybudovat celé dílo v roce 1995 ke spokojenosti všech připojených občanů, což si jistě většina uvědomuje a někteří občané nedoceňují. Druhou stránkou mince je dluh, který musí obec splácet SFŽP po dlouhá léta. Pro zajímavost zbývá splatit k dnešnímu dni ještě 1.287.000 Kč. Ročně je to 644.000 Kč, kdy poslední splátka je k 31.12.2001. Tolik ke plynofikaci obce.

Již v roce 1995 obecní zastupitelstvo bylo postaveno před rozhodnutím, zda budovat v obci vodovod nebo splaškovou kanalizaci a kde na tyto milionové investiční akce sehnat finanční prostředky. V té době existovala studie vodovodu obce, která uvažovala

s celkovými náklady více jak 17 milionů korun. Obsahovala vybudování vodojemu na Skalkách o objemu 100 m³ a vodovodní potrubí v délce více jak 6,5 km v obci bez přípojek do rodinných domků. Se zpracováním projektové dokumentace se nepočítalo, neboť zahájení výstavby vodovodu kromě finančních prostředků záviselo na vybudování vodojemu o obsahu 2×100m³ na katastru obce Kanice touto obcí a přivedení vodovodního potrubí v délce cca 300 m. Výstavbu vodojemu s jeho napojením na přivaděč obec Kanice do dalších let nepředpokládala. Bylo tedy bezpředmětné se v této době uvažovat o vodovodu jako takovém.

V roce 1993 se výrazně projevil nedostatek vody v soukromých studních zejména ve vyšších lokalitách obce. Obecní rada ve snaze řešit tuto svízelnou situaci, na podzim tohoto roku navrhla obecnímu zastupitelstvu řešit problém vybudováním hloubkového vrtu v prostoru parku Na zakázanci. Obecní zastupitelstvo investiční záměr schválilo, s firmou Geosan Slatina byla uzavřena smlouva

o dílo a na jaře 1994 byl vrt vybudován. I přes potíže udržet vrt v provozu a docílit kvalitu vody je v současné době vrt funkční a kvalita vody vyhovuje dle norem ČSN jako pitná voda. Podařilo se zajistit pravidelný servis tohoto zařízení s pravidelným sledováním kvality vody.

Ke konci roku 1995 a začátkem roku 1996 byla zpracována projektová dokumentace na výstavbu čistírny odpadních vod (ČOV) v Bílovicích nad Svitavou na sběrače odpadních vod pro obce Řícmanice a Kanice s napojením na tuto ČOV jako sdružená investice pro uvedené obce.

Vzhledem k tomu, že kapacita ČOV byla dostatečná i pro další možné připojení, byla naší obci nabídnuta možnost odvést splaškové vody z obce Ochoz u Brna do této ČOV. Protože tímto se jednalo o

sduženou investici zlepšující životní prostředí, poskytl SFŽP v Praze uvedeným obcím dotaci a úvěr.

Pro naši obec to byla jediná možnost, jak začít budovat v obci splaškovou kanalizaci v I. etapě v celkové částce cca 12 milionů korun. Znovu opakuji, že obec musí z této částky mít 43% vlastních prostředků a splácet úvěr ve výši 27%. Z této částky odvede obec na výstavbu ČOV téměř 7 milionů korun. Je to jistě vysoká částka, ale je to jediná možnost. Úvahy o výstavbě vlastní ČOV jsou liché. Výstavba by stála více jak 15 milionů Kč, roční provoz více jak 1 milion a odkoupení pozemků, pokud by se kup zdařil, další statisíce. Nemusím jistě dále vypočítávat finanční zatížení obce. Pro zajímavost uvádím daňovou výťažnost obce v roce 1999, která činila cca 3 miliony korun. To je důležité pro porovnání s ostatními obcemi, jak sousedními, tak jinými, se kterými se chceme srovnávat.

Prioritou obce je zdárné dokončení I. etapy kanalizace i přes problémy s výstavbou, jak po stránce technické, tak i ekonomické a pokračování dalších etap kanalizace, což je podmínkou správné funkce ČOV a plnění podmínek daných smlouvou se SFŽP Praha. Domnívám se, že i z hlediska ekologie je správné začít a dobudovat v celé obci splaškovou kanalizaci, neboť stav vody ve studních z hlediska bakteriologického se nezlepší, pokud se občané nepřipojí na splaškovou kanalizaci, i když vím, že řada občanů je ve svízelné situaci a nemá vodu v suchém období žádnou.

Evropská unie (EU) podporuje životní prostředí a poskytuje prostředky zejména na sdužené investice v rámci mikroregionů, zejména na čistírny odpadních vod a na splaškové kanalizace. Naše obec prostřednictvím komisaře EU podala

vyplněnou žádost s vyčíslením všech potřebných dotačních titulů na poskytnutí komunálních financování v obci.

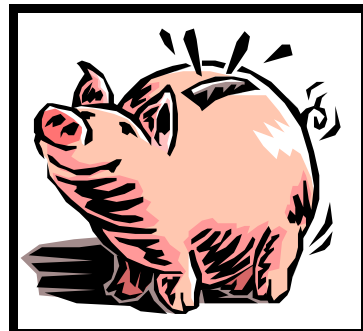
Závěrem se domnívám, že postup dřívějších zastupitelstev při budování zanedbané infrastruktury obce z minulých dob byl správný a jedinečně možný. Informovanost občanů byla a je v současné době dobrá. Je vydáván Ochozský zpravodaj, v provozu je kanál místní kabelové televize a místní roz-

Kabelová televize

Přehled hospodaření účtu kabelové televize v roce 1999

V loňském roce se nám podařilo rozšířit programovou nabídku naší kabelové televize o program Galaxie a o informační kanál – vysílání obecního úřadu. Při besedě s občany 25. února byly vzneseny oprávněné připomínky ke kvalitě programů PRIMA a STV2. Provozovatel kabelové televize, firma 3C s.r.o. mi přislíbila provést měření úrovně signálu z vysílače Hády. Pokud bude v místě stožáru s anténami naměřen silnější signál než v současné době přijímaný vysílač Stražovice, přesměrujeme anténu pro příjem PRIMY na Hády.

Další dotazy se týkaly možnosti rozšíření nabídky o další české programy. Uvažujeme o programu MAX1 společnosti HBO, event. o programu DISCOVERY. Jedná se o programy vysílající převážně přírodovědné a vědeckotechnické dokumenty či seriály, bohužel oba jsou placené. Pouhá instalace programu MAX1 dnes představuje částku kolem 60.000,- Kč plus poplatky 14,- Kč měsíčně na jednoho účastníka, což při současné výši poplatků (250,- Kč ročně) není možné pořídit.

Závěrem bych Vás chtěl seznámit s hospodařením v loňském roce:

- zůstatek k 1.1.1999 činil 38.271,59 Kč
- příjem z poplatků a nově připojených účastníků 132.313,02 Kč
- vydání – pořízení programu Galaxie a obecního vysílání, poplatky za zesilovače, pravidelná údržba společností 3C s.r.o., poplatky za složenky a vedení účtu - činilo 166.061,90 Kč.

Klub důchodců

Navazuji tímto na předešlé články v činnosti klubu důchodců – seniorů otištěných v Ochozských zpravodajích. V lednu letošního roku se uskutečnilo klubové odpoledne a to v jídelně restaurace u Votrubů. Vzhledem k únorovému odpoledni, které bylo zamluveno v hospůdce „U Surfů“ v Kotvrdovicích, byli přítomní seznámeni s historií Jedovnic, Kotvrdovic a okolí, p. Polák Š. pohovořil o tom, kdy, proč a za jakých okolností vznikl spolek Lidový dům a stavba domu spolku. Pravidelnou se stává беседа MuDr. Klusáčkové o zdraví, tentokrát o vlně chřipkové. Vše si vyslechl i pan starosta, který mezi nás zavítal. 29.února v 16.30 hod jsme v plně obsazeném autobusu zajeli klubové odpoledne prožít do kotvrdovické hospůdky „U Surfů“. Po vynikající večeři jsme se zaposlouchali do písní Evy a Vaška, mnozí si procvičili údy tancem a bránice zpěvem. Program zpestřila i tombola. Věřím, že většina z nás byla spokojena o čemž svědčí to, že v září se bude zájezd opakovat. Koncem března je připraveno třetí letošní setkání, které vzhledem k uzávěrce Ochozského zpravodaje nelze více přiblížit.

Závěrem vysvětlení a pozvánka. Klub důchodců – seniorů je pro všechny ochozské důchodce bez rozdílu a výbor klubu Vás zve na další klubová odpoledne. Přijďte pobavit sebe i obohatit ostatní svou přítom-

Pohyb psů po obci

V dnešní době je veliká móda chodit se psem na procházku po obci. Není na tom nic pozoruhodného až na skutečnost, že majitelé psů nechají klidně své miláčky znečišťovat různé stavby a pozemky. Vůbec jim nevádí, že porušují obecně závaznou vyhlášku obce o čistotě a pořádku v obci, že výkaly psů mohou rozšiřovat různé nákazy, zejména nebezpečné pro malé děti a že obec vypadá jako hnojiště.

Další skupinou jsou občané, kteří svoje psy nechají bez dozoru volně pobíhat po obci, ať již vědomě, či nevědomě. Oba tyto

případy jsou trestuhodné, neboť chovatel psa je za své zvíře plně zodpovědný a je povinen ho za všech

okolností zvládnout. Pokud své chovatelství nezvládá, nemůže psa mít.

Tato zdánlivě tvrdá a nepopulární slova mají svoje opodstatnění. Z hlediska bezpečnosti silničního provozu volně pobíhající pes může způsobit dopravní nehodu s následnou škodou na majetku a zdraví osob. Volně pobíhající pes může dále napadnout děti, či dospělé a způsobit jim zranění a ohrozit jejich život.

Nelze argumentovat, že malý pes je hodný a nic neudělá. Může svým chováním způsobit i jiné nepříjemné věci. Na příklad znečištění nebo poškození oděvů, úlek dítěte a podobně.

Řada občanů se domnívá, že se jich tato problematika netýká. Jsou však na omylu. Při četnosti psů, kteří se volně pohybují po obci se jim mohou přihodit různé nepříjemnosti a pak teprve, až se jich to bezprostředně dotkne, se začnou o věc zajímat a přijdou na obecní úřad se svým problémem.

Chci proto apelovat na všechny sluš-

né občany obce, aby svou všímavostí sami upozorňovali neukázněné občany na uvedené záležitosti i za cenu, že se rozkmotří se svým sousedem, známým a kamarádem.

Není jen věcí starosty nebo obecního zastupitelstva bdít nad pořádkem v obci a čekat, že věc ohlásím a oni to zařídí. Bez pomoci vás občanů se nepodaří stav věcí veřejných zlepšit ve všech oblastech života

Rubrika kulturně-sociální komise

I přes opakovaná uveřejnění ve zpravodaji stále někteří občané neví, že se už nehraje našim jubilantům k narozeninám automaticky. Důvodem je nechuť některých občanů k takové publicitě.

Proto znovu prosíme příbuzné našich jubilantů, kteří o nich vědí, že by takovouto poctu neodmítli, naopak by jim třeba udělala radost, aby to nahlásili na OÚ nejpozději den před jubileem.

Nic Vás to nestojí a jubilanta to třeba potěší.

Děkujeme za pochopení.

V měsíci červnu připravujeme ve spolupráce se ZŠ v její budově výstavu ručních prací. Chceme prezentovat šikovnost našich občanů, ať už v minulosti či v současnosti. Proto Vás prosíme o zapůjčení exponátů pro tuto akci. Vystavíme všechno co půjde. Výrobky textilní, dřevěné, z kovu, kůže, umělých hmot, slámy, sušených květin, obrazy (i vyšíváné, pokud budou vkusné), z kamene, či sádry. Pokud nám zručnost vašich předků či Vaši ukážete a zapůjčíte, zaručíme se za bezpečí výrobku a za jeho vrácení v původním stavu. Prosíme jen, aby jste nám dali vědět o Vaší ochotě se výstavy zúčastnit do a to nejpozději do 20. května.

Děkujeme předem

VÝROČÍ NAROZENÍ TGM

7. března 2000 si celá naše republika připomínala výročí narození prezidenta – osvoboditele Tomáše Garrigue Masaryka.

Taky my v Ochozi jsme se připojili k oslavám.

V pondělí 7. března bylo jubileum připomenuto v místním rozhlase pásmem žáků ze ZŠ. Po této relaci jsme se s panem starostou, paní ředitelkou ze ZŠ a několika žáky vydali k pomníku TGM. Zde se k nám připojili zástupci klubu důchodců. U pomníku jsme postáli s tichou vzpomínkou a snažili se zapálit svíčky, které neustále sfoukával vítr. Když jsme odcházeli, začalo drobně pršet a v korunách jehličnanů u pomníčku se hlasitě rozezpíval ptačí sbor. Myslím, že tato kantiléna ohlašující návrat jara, byla prezidentu – osvoboditeli milejší nad všechny projevy.

Škoda jen, že celá akce nebyla dopředu lépe prezentována, třeba by se rádi přidali i jiní občané. Na druhou stranu je jasné, že mnoho občanů, nemnoze i staršího věku, nemá k podobným oslavám valné chuti. Snad to způsobila doba, kdy občané zaměstnaní v určitých podnicích, či studující na určitých školách do průvodů prostě museli jít. I když, byli dobrý kolektiv, švejkování mělo zelenou a i na takové povinné demonstraci se dalo užít spousta legrace.

K těmto akcím snahy o obnovení dávné tradice nemůžeme počítat, i když socialistické průvody měly jistě základy v průvodech prvorepublikových. Souhlasím s tím, že by různá výročí měla mít větší publicitu a účast na oslavách, ale je třeba brát v potaz názory občanů. Byl by někdo ochoten veřejně se k tomu vyjádřit?

Jsme v bezpečí?

Výtah ze zprávy o bezpečnostní situaci ve služebním obvodu OOP Šlapanice za rok 1999

Tato zpráva se týká území obcí: Ochoz u Brna, Babice nad Svitavou, Kanice a Řícmanice. Je rozdělena na následující tři oblasti

- 1) *Trestná činnost*
- 2) *Ochrana veřejného pořádku*
- 3) *Dopravní situace*

1) Trestná činnost

V teritoriu OOP Šlapanice bylo spácháno 677 trestných činů, z čehož bylo objasněno 49,19%. Oproti roku 1998 došlo ke snížení trestné činnosti o 63 skutků a zvýšila se objasněnost.

Převažuje zde trestná činnost majetková jako vloupání do rekreačních chat, obchodů, aut, krádeže prosté a krádeže motorových vozidel.

Počty trestných činů dle obcí:

Babice nad Svitavou – spácháno celkem 17 trestných činů, z toho objasněno 6 skutků

Kanice – spácháno celkem 11 trestných činů, z toho objasněno 5 skutků

Řícmanice – spácháno celkem 12 trestných činů, z toho objasněno 8 skutků

Ochoz u Brna – spácháno celkem 49 trestných činů, z toho objasněno 20 skutků

2) Ochrana veřejného pořádku

Jde především o přestupky proti veřejnému pořádku, majetku, občanskému soužití, různá fyzická napadení, výtržnosti a schválnosti. Celkem bylo za rok 1999 na teritoriu OOP Šlapanice spácháno a policií šetřeno 487 přestupků, ze kterých bylo objasněno 240 přestupků.

Počty spáchaných přestupků dle obcí:

Babice nad Svitavou – spácháno 7 přestupků, z toho objasněny 4 skutky

Kanice – spácháno 5 přestupků, z toho ob-

jasněny 2 skutky

Řícmanice – spácháno 16 přestupků, z toho objasněno 14 skutků

Ochoz u Brna – spácháno 33 přestupků, z toho objasněno 24 skutků.

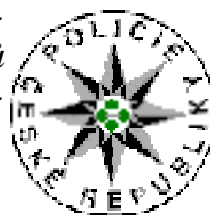
3) Dopravní situace

Po linii dopravní situace na teritoriu OOP Šlapanice došlo k 318 dopravním nehodám, při kterých bylo usmrceno 5 osob, 7 osob bylo zraněno těžce, 88 osob lehce a byla na havarovaných vozidlech způsobena škody v celkové výši 10.037.500,- Kč. Jako nejčastější příčiny dopravních nehod byly vyhodnoceny rychlost jízdy, nedání přednosti v jízdě, nesprávný způsob jízdy a svou roli taktéž sehrálo požití alkoholických nápojů nezodpovědnými řidiči před jízdou.

Na teritoriu hodnocených obcí byly zjišťovány po dopravní linii přestupky zejména týkající se technického stavu vozidel, bylo zadrženo 9 řidičů řídicích vozidlo pod vlivem alkoholu, v poslední míře stále se více rozmáhající řízení vozidel bez potřebného řidičského oprávnění, po zadržení řidičského oprávnění a jízdy osob s motorovými vozidly, jejíž věková hranice nedosáhla věku potřebného k řízení druhu motorového vozidla, se kterým byli zadrženi.

Věc bezpečnosti nás všech není jenom záležitostí policie, ale i samotný občan by si měl uvědomit, že trestné činnosti může úspěšně předcházet a to řádným zabezpečením svého majetku a v případě, že již ke spáchání trestného činu dojde, nezůstávat bezohledným a netečným vůči svému okolí a v případě, že může podat nějaké svědectví ve věci trestného činu tohle udělat, neboť i on se může jednou stát obětí pachatele trestného činu.

Zpracová-
dů
dodaných Po-

no dle podkla-

licí ČR

Naše obce za první republiky

Následující přehled z dob minulých sestavila na základě poznámek pana Josefa Šlofa paní Marie Trávníčková. Pokud si další pamětníci vzpomenu, jaké to bývalo v dobách jejich mládí, rádi je uveřejníme. Mnohé z těchto vzpomínek se překrývají s oficiálně vedenou kronikou obce (či lépe řečeno obcí Ochoz a Obce), a tyto uveřejňujeme chronologicky.

Nejprve uvádíme přehled živností v obou obcích.

- ❖ V r. 1900 na Hrázi u Aloise Sapáka zařízena činnost „frčkařská“ tj. razili knoflíky z perleti.
- ❖ Byla založena autodoprava bratří Fr. a J. Doležalů z Ochoze k vlakům do Bílovic a autodoprava Brno – Jedovnice přes Ochoz.
- ❖ Roku 1930 byla založena pálenice u Knechtů.
- ❖ Hostince u nás byly: u Votrubů, u Kopeckých – Blažků, Radnice a na místě hospody u Nedělů postavena další hospoda Josefa Hudce.
- ❖ Obchody se smíšeným zbožím: u Slavných, u Synků, u Potěšilů, u Poláků, u Knechtů, u Petlachů za humny a nový obchod „Včela“ u Poláků.
- ❖ Řezníci: Pokorný Ferdinand, Ludvík Hudec, který v neděli prodával maso v malých jatkách.
- ❖ Kováři: Synek v průjezdě radnice, František Dostal, Ignác Mašija na Bráně a J. Pantůček.
- ❖ Stolaři: Pokorný Jakub, Stanislav Boček, a J. Hloušek na Příhoně.
- ❖ Kolář: Josef Pokorný.
- ❖ Holiči: Ferdinand Zajíček, František Sapák
- ❖ kartáčnictví a krupařství: Boudný Antonín
- ❖ Smolařství: Polák, Šnajdr a Še-

včíkovi.

- ❖ Krejčí: Nejezchleb, Jedlička, Emanuel Kudrna.
- ❖ Ševci: J. Přichystal, J. Meluzín, D. Drahovzal, Fr. Polák
- ❖ Pekaři: Hrazdíra, Doležal, Knecht, V. Petlach za humny a K. Hudec – pekařství a krupařství.
- ❖ Textil: Pokorná Anna, T. Pantůček, R. Kousalík.
- ❖ Švadleny: Růžena Pantůčková, Gábina Poláková, M. Uhrová, M. Špačková
- ❖ Zednický mistr: Antonín Jelínek
- ❖ Mlýny na Říčkách: první Hudcův (Žižkův), mlýn byl prodán v r. 1930 Kaprálovým, druhý Jelínkův s hospodou a pilou, třetí Svobodův.
- ❖ Sedlářství: Emil Doležal
- ❖ Kamnářství: J. Pokorný ml.
- ❖ Vápenka Hlubná, dvě kruhové pece bratří Hudců. Měli auto Chevrolet na rozvážení vápna. S ním jezdili i zemědělci do vesnic kolem Brna, a také vozili klády k pilám.
- ❖ Lékaři: Dr. Liebiger ze Křtin, Dr. Jurník, Dr. Poláček, Dr. Hlaváč, Dr. Dostal a zubaři: Kapitán a Nikolský v Bílovicích.
- ❖ Hájenky a hajní: Kotulán, Pantůček, Košut a Soldán, který měl hájenku v místě dnešní hráze rybníka.

Další zajímavosti.

- ❖ V r. 1920 se ustavila společnost Krasových obcí. Naše obec se přihlásila.
- ❖ Bylo ujednáno, že v r. 1922 se v obci zřídí elektrický rozvod v domech i na stožárech rozestavěných po obci. První elektrické světlo se rozsvítilo 24. ledna 1923. Elektrinou byly poháněny různé stroje. O bezporuchový provoz se starali Hunka, Fr. Pantůček a V. Šibl u nás i v okolí.
- ❖ Bývala zde četnická stanice se třemi četníky, vedoucím byl p. Brada.

- ❖ Bývala zde kapela a tvořili ji tito členové: Jožka Luner (Apolenků), Ferdýn Pernica, Jenda Petlach, Al. Šnajdr, Karel Zbytovský, Tomáš Škrob, Josef Petlach, Jirka Možný, Vašek Kalíšek.
- ❖ Pan Kaprál vykupoval hlemýždě, které zpracovával v továrně v Modřicích

do konserv. Ty potom vyvážel do Francie.

- ❖ Na splavě v Luhu bývala hráz nad loukou, která v zimě tak zamrzla, že sekali tam led řezníci a hostinští do svých lednic.

Josef Šlof, Marie Trávníčková

Vážení občané,

vzhledem k tomu, že finanční náklady na provoz Mateřské školy v Ochozi u Brna jsou vysoké, částka vyčleněná z rozpočtu obecního úřadu nepostačuje v plné výši na všechny nutné opravy.

Prosím proto všechny příznivce mateřské školy o sponzorské dary, v jakékoliv výši, které budou použity na výměnu podlahových krytin ve vnitřních prostorách mateřské školy. Tyto investice jsou nutné z důvodu dodržení hygienických norem a závisí na ní zachování provozu mateřské školy.

Prosím, Vaši konkrétní pomoc směřujte na OÚ v Ochozi u Brna nebo přímo na mateřskou školu.

Děkuji za pochopení.

Jak „lehce a snadno“ se pracovalo pro obživu svých rodin ještě počátkem dvacátých let, je patrné ze snímku, kde ochozští občané připravují dřevo a kámen na pálení vápna, asi v místech zrušeného drtiče v Kolíbkách.

Ochozskému zpravodaji poskytl pan Jaromír Škrob

TGM A DNEŠEK

Jsou výročí, která za oslavu opravdu stojí. Když pro nic jiného, dítě si dobře zapamatuje důležitost určitého data, či jména pro obec nebo společnost váže-li se k němu např. lampiónový průvod. Alespoň u mé generace to tak bylo. Byly to sice průvody k VŘSR, či osvobození naší obce, ale měli jsme je rádi. No není to krása, když nesete lampión, děláte s ním různé blbiny, ale přitom dokážete být tak šikovní, že Vám neshoří?

O Masarykovi nám tenkrát nic neříkali, alespoň ve škole. Naopak v naší domácnosti TGM téměř bydlel. Knihovna plná knih jeho, či o něm, na stěně fotky, a když babička četla Rudé právo, neboť je jako učitelka musela odebírat, byly slyšet komentáře: Masaryk by jich hnal, Masaryk by řekl... dobře, že to už Masaryk nevidí.

Samozřejmě, že jsme se na toho pána ptaly a byly nám sděleny fakta. Ale neměli jsme tušení, proč je o něm v dějepisu tak málo psáno. Naši rodiče nám totiž nechtěli tvrdit něco jiného než ve škole, a tak jsme

vyrostli v blaženém nevědomí, v srdci ideu dělnického hnutí.

Naše vláda na Masaryka a první republiku prostě zapoměla, takový byl můj vlastní závěr. Doma jsem však objevila krásně vázaný týdeník Pestrý týden ze druhé poloviny 30. let. Nádherné, na tu dobu skvostné fotografie, a na nich samý Masaryk. Byla to čísla vydaná k jeho narozeninám, a poslední k jeho úmrtí. Trasa pohřbu zdokumentovaná snad na každém kilometru. Není divu, když jsme se později ve škole učili o kultu osobnosti, napadl mě jako příklad jedině TGM. Ale jako dětem nám byl sympatický, dědečků nemaje, viděli jsme určitý ideál dědečka v tom vznešeném starém pánovi na k o n i . A nikde jinde se o něm nemluvílo než u nás, patřil tedy do naší rodiny, ne?

Až jsem se pročetla od Karla Maye ke Karlu Čapkovi, zhltna jsem samozřejmě i jeho Hovory s TGM. A jestliže milujete Čapka, po přečtení jeho Hovorů vám nezbyvá nic jiného než milovat i Masaryka.

Přečetla jsem pak o TGM co se dalo

(Pokračování na stránce 18)

MALÝ PRÁVNÍ RÁDCE

Mezi problémy, při jejichž řešení hraje obce nezastupitelnou roli, patří právní vztahy mezi vlastníky sousedících nemovitostí. Jejich narušení je totiž velmi častou příčinou sporů mezi obyvateli obce, nezřídka se soudní dohrou.

OBTĚŽOVÁNÍ A OHROŽOVÁNÍ

Odstavec 1. § 127 obč. zák. zakotvuje generální klauzuli, podle níž se vlastník věci musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Zatímco vážné ohrožení se týká přímo výkonu práv chráněného vlastníka, obtěžování samo o sobě nebrání takovému výkonu, činí jej však nepříjemným či nepřiměřeně obtížným.

Úprava sousedských práv je jedním

ze zákonem předpokládaných omezení práv vlastníka: vlastník musí trpět určitá omezení ve prospěch výkonu práv souseda. (Nemyslí se tím ovšem jen bezprostřední soused, ale každý, kdo může být na svých právech dotčen.) Povinnosti vyplývající z § 127 má sice každý vlastník věci movité či nemovité, v naprosté většině případů se však aplikuje na vlastníky nemovitostí.

Ochrany podle generální klauzule se při tom lze dovolávat pouze proti takovému obtěžování, které buď přesahuje míru, která je v daných poměrech přiměřená, anebo sice tuto míru nepřekračuje, ale vážně ohrožuje výkon práv jiného vlastníka.

Pokud jde o pojem „nad míru přiměřenou poměrům“, jeho formulace vyjadřuje, že jako chování, které jde nad tuto míru, se v každém jednotlivém konkrétním případě bude posuzovat pouze zásah vlastníka jdoucí nad rámec vztahů, které jsou v daných

poměrech – s přihlédnutím k místním podmínkám, intenzitě rušení atd. – mezi sousedy obvyklé a respektované.

Takovému přístupu přisvědčuje i judikatura: Vlastníku věci, případně jiným osobám ve smyslu § 130 a obč. zák. se poskytuje ochrana jenom proti takovým zásahům, které ho nad míru přiměřenou poměrům společensky obtěžují nebo vážně ohrožují výkon jeho práv. Jde-li o zásah, který nepřekračuje míru přiměřenou poměrům a společensky únosné hranice, nejedná se o neoprávněný zásah ve smyslu cit. ustanovení. V takových případech se nelze úspěšně dovolávat soudní ochrany. Pokud se zjistí, že jde o nepodstatné zásahy, tj. o běžné chování, které jsou sousedi povinni navzájem trpět, nebo je spojeno s obvyklým uží-

váním nemovitosti, případně i movitých věcí, soudy správně žaloby zamítají.

Úprava sousedských práv vychází z principu vzájemného a oboustranného omezení vlastnictví každého vlastníka. Podle jednoho z rozhodnutí Nejvyššího soudu v těchto otázkách úprava v oblasti sousedských práv vychází ze zásady, že tato práva se mohou účinně uplatňovat pouze na základě vzájemnosti. Ochrana poskytovaná právům vlastníka jedné věci nesmí být v nepoměru ke spravedlivé ochraně, která náleží právům vlastníka druhé věci.

V návaznosti na generální klauzuli je v § 127 podán demonstrativní výčet (slovo „zejména“) nejčastějších způsobů chování, na něž se omezení vlastnického práva vzta-

Co je prima aneb dobré zprávy z Ochoze

Dneska jenom jedna – ale stojí za to.

Jednou ráno přišel nejenom vítr, ale vichřice, sněhová bouře. Byl to poslední silný útok paní Zimy, která se jak známo, jen tak nechce vzdát novému jaru. Ten vichorec si ce neodnesl střechu s pokrývačem, ale rozfoukal plastové láhve z kontejneru, který v noci povalili nějakí bujaří návštěvníci hostince (nejspíš).

Těmito láhvemi byla lemována silnice od samoobsluhy U Útratů na Hostěnice v délce asi 50 metrů. Opravdu pěkné zátiší, surrealista by to ocenil, ale jinak nikdo. Chodili jsme kolem toho mnozí denně. To tak člověk jde a v mžiku se z něho stává rozpolcená osobnost. Navštíví ho jeho lepší a horší já a on přitom zůstává svědkem toho rozhovoru:

horší Já: To je pěkné nadělení, to jsem zvědavý, kdo to uklidí!

lepší Já: Měli by jsme to udělat my, ne?

horší Já: A je to tady zas! Proč prosím tě pořád my?

lepší Já: Protože když si tohle každý řekne, neudělá to nikdo!

horší Já: Prosím tě! Jiní lidi se takovými myšlenkami vůbec nevzrušují!

lepší Já: A víš to tak jistě?

horší Já: Víím, a mimo jiné, kdy to chceš dělat, zlato, máš program nabitý na týden dopředu!

No takhle by kolem toho mohl chodit každý z nás půl roku.

Ale do třech dnů se stal zázrak, láhve byly pryč!

Někdo prostě nedumal a konal. Pátrala jsem po tom, kdo byl ten dobrý člověk, který ještě žije! Nikdo nevěděl. Až za pár dní jsem se to dozvěděla. Ale neprozradím Vám to. Je to někdo, kdo chválu nepotřebuje, mluví za něj skutky.

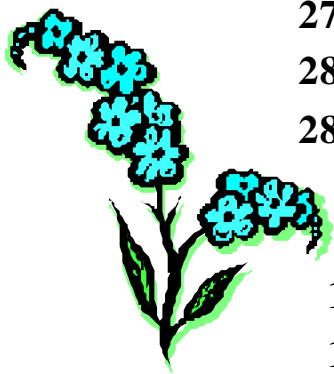
Je to člověk z ocele a dobrému vztahu k okolí učí i mladou generaci. Jeho práce i zájmy ho naplňují, takže může rozdávat dál. Lidi, je to frajer a já mu tímto děkuji za obecní úřad a za nás všechny.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

DUBEN

3.4.	<i>Mederová Květoslava</i>	č.145	82 let
5.4.	<i>Božková Anna</i>	č.260	85 let
6.4.	<i>Řičánková Marie</i>	č.29	77 let
10.4.	<i>Šimčíková Marie</i>	č.44	72 let
17.4.	<i>Vacková Marie</i>	č.215	70 let
18.4.	<i>Sapáková Libuše</i>	č.297	74 let
19.4.	<i>Hloušek Alois</i>	č.262	88 let
20.4.	<i>Hloušková Vlasta</i>	č. 122	71 let
20.4.	<i>Šlof Vlastislav</i>	č.139	78 let
21.4.	<i>Šumbera Jan</i>	č.229	75 let
22.4.	<i>Podsedník Vojtěch</i>	č.156	80 let
22.4.	<i>Rozprým Josef</i>	č.15	76 let
22.4.	<i>Votrubová Jřina</i>	č.184	73 let
25.4.	<i>Blatný František</i>	č.283	73 let
26.4.	<i>Podsedníková Anděla</i>	č.156	78 let
26.4.	<i>Paděra Jaroslav</i>	č.310	86 let
26.4.	<i>Polák Šebestián</i>	č.349	73 let
27.4.	<i>Sapáková Blažena</i>	č.249	79 let
28.4.	<i>Staňková Božena</i>	č.47	77 let
28.4.	<i>Knecht Alois</i>	č.158	72 let

KVĚTEN

1.5.	<i>ing. Ripper Ludvík</i>	č.322	73 let
1.5.	<i>Zobal Zdeněk</i>	č.173	70 let
3.5.	<i>Nohel Arnošt</i>	č.242	71 let
3.5.	<i>Ognar Antonín</i>	č.307	73 let
4.5.	<i>Karoušová Marie</i>	č.202	85 let
7.5.	<i>Sapák Mojmír</i>	č.103	70 let
13.5.	<i>Němec Miroslav</i>	č.144	72 let
15.5.	<i>Langerová Aloisie</i>	č.98	78 let
15.5.	<i>Drahovzal Jan</i>	č.151	76 let
16.5.	<i>Zajíčková Jaroslava</i>	č.339	86 let

23.5.	<i>Doležalová Ludmila</i>	č.285	100 let
24.5.	<i>Dostalová Květoslava</i>	č.97	76 let
24.5.	<i>Knechtová Božena</i>	č.10	84 let
24.5.	<i>Hvězdomá Jitka</i>	č.371	72 let
27.5.	<i>Pokorná Marie</i>	č.137	91 let

ČERVEN

7.6.	<i>Doležalová Emílie</i>	č.300	106 let
12.6.	<i>Krysl Miloš</i>	č.155	74 let
13.6.	<i>Blažek Miloš</i>	č.126	75 let
19.6.	<i>Votruba Antonín</i>	č.184	78 let
21.6.	<i>Blažíková Aloisie</i>	č.48	90 let
21.6.	<i>Jedlička Alois</i>	č.32	75 let
21.6.	<i>Slaný Jan</i>	č.7	85 let
26.6.	<i>Kovaříková Terezie</i>	č.99	74 let
27.6.	<i>Musilová Marie</i>	č.344	84 let
30.6.	<i>Hudcová Věra</i>	č.52	76 let

**Všem jubilantům přeji
hodně zdraví a spokojenosti**

JARO

*Jaro už se ohlásilo, zase přišlo k nám,
sluníčko začne hrát mило, je to zážrak sám.*

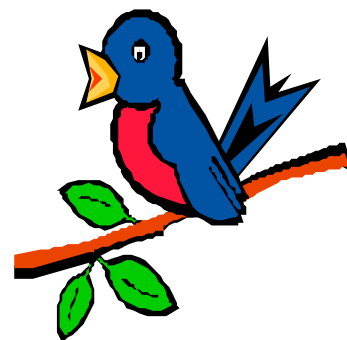
*Příroda se probudila ze zimního spánku,
aby zima už nebyla, měla na kahánku.*

*Šeptá o tom jarní vánek teď celému světu,
na obloze zas skřivánek jaro zas, že je tu.*

*Příroda má nové šaty, všechen sníh už slez,
zase rozkveté déšť zlatý a zvoní bez.*

*S jarem se dřív rozední, je to vždy tak v roce,
mizí ledy poslední v řekách, na potoce.*

Jan Nejezchleb

Právě začínáme

aneb rubrika divadelního spolku

Za Cyrilem Tihelkou V

„V roce 1913 – jubilejním roce – 200 let od smrti Jánošíkovy napsal Jiří Mahen divadelní hru Jánošík. Dávalo ji Národní divadlo v Brně. Jánošíka hrál pohostinsky pražský herec Vojan. Svolal jsme členy Sokola a všichni jsme šli na Jánošíka s Vojanem.

Protože jsem svoje chlapce dobře znal, rozvrhl jsem úlohy, kterou by kdo hrál, koupil knížky a ježto jsem potřeboval různé informace, zašel jsem si do divadla za režisérem, abych se na různé věci informoval. Byly totiž některé odstavce ve hře censurovány – ty se musely škrtnout! Ten my všechno vysvětlil, poradil a půjčil mi i divadelní knížku, totiž tu, která byla censurována, zde byly odstavce nebo věty škrtnuty. My jsme ovšem hráli všechno tak, jak běželo, bez ohledu na cenzuru. To byly totiž ty nejpůsobivější partie.

A začalo se zkoušet. Chlapci se do toho tak zakousli, že každou neděli si dávali sami zkoušky někde v lese. Úlohy byly vesměs mužské, jen jedna hlavní byla ženská – Jánošíkova milá Anka – a dvě bezvýznamné. Jánošíka hrál Karel Veverka. A cvičilo se, polovalo – samozřejmě, že mi na tom záleželo, aby se provedení příliš nelišilo mnoho od brněnské scény. A mohu bez jakékoliv sebechvály říci, že jsme zahráli Jánošíka tak skvěle, že jsme jej mohli zahrát i na brněnské scéně.

Krojovou výpravu – originální – jsme měli vypůjčenou z divadla Svatoboj v Husovicích. Tam to již hráli a pořídili se na to veškerou výpravu. „Vy chcete hrát Jánošíka?!“ řekli nám husovičtí. „A to si tak troufáte?“ „Proč ne?“ „No, to se

k vám přijdeme podívat!“ „Přijďte!“ Přišli. A když bylo po divadle řekli našim chlapcům: „Tomu vašemu režisérovi ruce do zlata zafašovat!“ Doslovně jak to píše. Samo sebou, že mi to moji hoši hned přednesli a když husovičtí odcházeli, přišli za mnou, podávali ruce, gratulovali s poznámkou, že něco podobného by nikdy v Ochozi neočekávali. Úspěch byl ohromný. Už to nacvičování dělalo reklamu. První neděli 6. dubna 1913 byla taková návštěva, jaké nebylo při žádné podobné příležitosti pamětníka. Sál nabitý, lidé seděli i stáli na oknech, v šenkovně plno a v další místnosti stáli diváci na židlích a na stolech. A jak druhou neděli – 13. 4.? Totéž, ještě snad větší návštěvy, jako první neděli. Stačí porovnat s jinými divadelními představeními po stránce finanční. Při jiných divadlech se vybralo na vstupním cca 35 – 40 a to už bylo vysoko, když 50 Kč. Na Jánošíka se vybralo na každou neděli 150 Kč – tedy za obě představení 300 Kč.“

Tolik Cyril Tihelka o nejvýznamnějším předválečném Ochozském divadelním úspěchu. Jde to vidět i na výtěžku, ale musíme vzít v potaz tehdejší ceny. Např. 1 židle stála 20 – 30 korun, stůl jste pořídili do 50 korun, ceny chleba a rohlíků byly v haléřích. Nestačí tedy jen k tehdejším cenám jenom připsat nulu, ale je to složitější.

Cyril Tihelka dodává: „V roce 1935 jsme Jánošíka opakovali. Roli Ilčíka hrál tenkrát Tomášek Pantůček. Byl to takový vodopád ohnivé výmluvnosti, že Jánošík nemohl odolat a šel za Ilčíkem do hor.

Po divadle za mnou přišli dva členové Sokola z Babic a řekli mi: Přišli jsme se schválně podívat na Ilčíka, jako hlavního zbojníka, jak ho zahraje. Musíme ti gratulovat, měli jsme v Babicích také dobrého Ilčíka, ale váš byl lepší! Zas jsme to hráli dvakrát, finanční úspěch byl ovšem na tu dobu mnohem vyšší, tuším celkem 5000. Ceny už tenkrát sice šly rapidně nahoru – mám tu pro srovnání ceny z roku 1939 (od roku

31 do roku 39 nebyla obecní kronika vedena), ale tenkrát stál chleba 1,80 Kč, kilo másla nebo sádla 9 Kč. Ať si toto srovnají ti, jimž se zdá vstupné na naše představení v současnosti příliš vysoké!

Zprávy z domova:

Všem rodinným příslušníkům a přátelům členů spolku divadelního!

Pokud se Vám stává, že poslední dobou své přátele a příbuzné vídáte jen zřídka, či vůbec ne a už už chcete požádat Interpol o pátrání, nečinite tak!

Brzy nás uhlídáte na premiéře pohádkové hry J. Drdy – Dalskabáty hříšná ves, aneb zapomenutý čert. V této hře se to hemží čerty i dobrými lidmi, inu jako v Ochozi. Škoda jen, že ve skutečnosti nejsou lidé jen černí nebo jen bílí a je nutno hledat vždy jejich bílá místa (která jsou ale někdy dost dobře schovaná).

Mimo nácvik Dalskabátů vyjíždíme s představením Dívčí válka na pohostinská představení (25. 3, jsme hráli v Babicích, 8. 4. je v plánu představení v Šumicích). Inu je rok 2000 a ceny všeho rostou, chceme-li být „in“ musíme se ohánět!

Na plyn si šlapem ze všech sil, život nás k tomu donutil, tam v Dalskabátech je náš cíl, snad nás tam brzy najdou!

Právě začínáme.....

Ačkoli doufáme, že ještě dlouho budeme právě začínat a s trémou před Vámi vylézat na jeviště, je nutno myslet na zadní kolečka. Protože „...když budeme muset učinit přirozené místo novému, nesmíme být na svět zlí. A zvláště ne na to, co jsme v něm milovali. Nejčestnější je náš odchod tehdy, když svou lásku umíme svěřit těm, kdo k ní dovedou něco svého přidat a nést ji ještě bohatší v sobě dál.“ (F. Langer, Jiskra v popelu)

Také proto tedy vzniknul dětský divadelní spolek. Zatím má jen 10 členů, ale po rozběhnutí naší činnosti plánujeme rozšíření naší činnosti. Plánujeme rozšíření o šikovné

a nedšené herce od 8 – 9 let. Prostě o děti co už umí bez problémů a rychle číst svůj text ve scénáři. Pro tyhle děti je nejdůležitější, aby byly parta a aby táhly za jeden provaz. Na všem se sami podílí a celá inscenace bude opravdu jejich společné dílo. Víte, moje babička také režírovala divadlo, tenkrát byly v módě výpravné kusy kde šlo převážně o kostýmy a kulisy. Jako ředitelka školy měla ztíženou pozici v jejích hrách musela celá škola účinkovat, rodiče byli spokojeni, když se jejich ratolest alespoň mihla na jevišti v kostýmu skřítky. Byla to doba zástupů muchomůrek, víl a lesních zvířátek. Netvrdíme, že se někdy o něco takového nepokusíme, ale dnešní dětské divadlo je už přece o něčem jiném.

Dneska už nejde o to, aby holčička přeběhla jeviště v luzném kostýmu víly, ale aby na zkouškách ve starých džínách malovala kulisy, natírala rekvizity, přela se s režisérem a uklízela jeviště. My ty děti přece musíme naučit, že divadlo se dělá mnohdy i nepříjemným způsobem, ne například také nutné před a po představení umýt WC pro diváky.

No ten úklid většinou dělám my, dospělí, ale je důležité aby oni viděli jak se vlastně dělá divadlo a postupně se to naučili.

Taky je dnes už jiná doba v divadle nejde už tak o výpravu (ač v klasických kusech je to spíše na škodu), ale o sdělení. Dostává větší slovo fantazie a dětem je právě takový způsob hry blízký. Vtahují diváka do děje a říkají mu: Pojdte, budeme si hrát „JAKO“ že tady stojí dům.

Hra kterou se vám představíme je z rodu těchto her na „JAKO“. Je to pohádka Jana Wericha – Paleček. Do jevištní podoby ji převedl Miroslav Slavík, vedoucí snad nejznámějšího dětského divadelního souboru v naší vlasti – Huradlo, a taky my všichni, celý soubor, jsme se na jevištní podobě po-

vše-
de-
seti

díleli
ma
15

POVĚSTI Z MORAVSKÉHO KRASU

Prokletý rybník

Vysoko nad Pustým žlebem ční ponuré rozvaliny, jež lidé nazývají Staré zámky. Když byly ještě mocným hradem Blansko, žil na něm jeden zlý rytíř, loupežník, kterému nebylo v celém kraji rovno. Přepadával cestující, olupoval je a vraždil, a když se mu jenom zachtělo, věznil je v hlubokém hradním sklepení a mučil. Říká se, že boží mlýny melou pomalu, ale jistě. A skutečně.

Jednoho dne si rytíř vyjel na projíždku lesem a dorazil přitom až k jeskyni, v níž přebýval starý poustevník. Chtěl se trochu povyrazit, proto začal starce pokoušet:

„Hej, svatý muži, co tady strašiš, pojď se mnou na hrad, tam ti bude lépe, můžeš mne obveselovat u hodovní tabule!“

„Děkuji, urozený pane, jsem spokojen se svým skromným životem,“ bránil se poustevník.

Nebohému starci to však nebylo nic platné. Co si zlý pán umanol, to se muselo stát – štval ubožáka před svým koněm až na hrad. Tam ho sluhové zcela utýraného uvrhli do vězení. Večer si rytíř vzpomněl, že by ho poustevník mohl bavit u večeře, a nechal pro něj poslat do sklepení. Sluhové se však vrátili se zprávou, že stařec už není mezi živými – dokonal na svá četná zranění.

„Tak mi ptáček přece jen utekl, no, vem ho ďas, povečeřím sám!“ ulevil si rytíř. O co méně toho však snědl, o to více vypil opojného vína, netrvalo proto dlouho a kle-sl znaven pod stůl. Sluhové jej potom odnesli do lože, kde tvrdě usnul.

O půlnoci rytíře náhle něco probudilo, najednou pře ním stál stařec s vlasy a vousy bílými jako mléko, z něhož šla hrůza.

„Kdo jsi a kdo tě sem vpustil?“ blekotal pán hradu celý vyděšený.

„Což mne nepoznáváš, urozený pane, já jsem přece tvůj poustevník z jeskyně,“

řekl přízrak strašlivým hlasem a pokračo-
v a l :
„proklínám tebe i celý tvůj rod. Nezemřete přirozenou smrtí a po smrti se proměníte v kámen a takto v mukách budete přetrvávat na věky a marně budete toužit po klidu.“

Rytíř se s výkřikem vrhl proti poustevní-kovi, ale ten pojednou zmizel, jako vy ho nikdy ani nebylo. Od té noci se hradní pán změnil. Stále chodil po chodbách, něco si pro sebe šeptal a hledal poustevníka. Všichni se mu už z daleka vyhýbali, protože bylo jasné, že se rytíř pomátl. Jednoho dne vylezl na vysokou hradní věž a se strašným zaklením skočil dolů. Rozbité tělo sebevraho-vo pochovali v rodinné hrobce přímo na hradě. Jakmile však rakev postavili na místo, víko samo odskočilo, rytíř se zvedl a za velkého sténání došel těžkými kroky do vý-
k l e n k u
a tam zkameněl. Starcova kletba se naplni-la.

Plynula léta, plynula celá staletí, hradní hrobka byla již plná potomků zlého rytíře – všichni zemřeli násilnou smrtí v nevysokém věku a všichni se po smrti proměnili ve sténající kámen s vyčítavýma očima upřenýma na nehodného předka. Mnozí se snažili překonat kletbu spravedlivým životem a dobrými skutky, ale vše bylo marné. Buď zemřeli nešťastnou náhodou, nebo byli zavražděni, nebo v zoufalství svůj život sami ukrátili. Bývalo smutno na Starých zám-cích.

Také rytíře Hynka s jeho dcerou Zbyňkou, kteří zůstali jako poslední z prokletého rodu, čekal podobný osud. Teprve po smrti svého otce se pan Hynek dověděl o svém prokletí. Nejdříve se hrozně ulekl, potom se snažil vymyslet, jakým způsobem na strašnou kletbu vyvrát a zachránit sebe a hlavně svou dceru. Nepřišel však na nic jiného, než že musí oba zemřít dobrovolnou smrtí, aby

jejich rod už neměl dalšího pokračování. Poté se rozhodl vše oznámit Zbyňce a ukázat jí hrobku plnou zkamenělých předků.

Nebylo lehké pro mladou, půvabnou dívku, která měla život teprve před sebou, smířit se s tím, ale když viděla naříkající kamenné sochy, řekla: „Teď už vím, tatínku, že máš pravdu, s vědomím takového utrpení nelze již déle žít.“

Potom se otec s dcerou naposledy objali a vypili otrávené víno. Ráno je služebnictvo našlo mrtvé. Jako jejich předchůdci byli pochováni v rodinné hrobce. A běda, rytíř Hynek se nevyhnul neblahému osudu a skončil ve výklenku jako sténající kámen. Zbyňka však nez kameněla, i po smrti jí zůstalo lidské tělo. Chodila po hradě s němým úsměvem, krásná jako světice, dveře se před ní samy otvíraly a za ní zase zavíraly. Došla až do své komnaty, tam sedla ke kolovratu a předla. Obyvatelé Starých zámek jí postupně přivykli, dokonce si ji i zamilovali, a tak se Zbyňka stala dobrým duchem hradu.

Zatím čas plynul. Panské sídlo rychle měnilo své majitele. Přišly války, hrad byl obléhán, dobyt a pobořen. Obyvatelé jej opustili a zanechali osudu, až na jednoho – krásná bílá panna stále seděla u kolovratu, předla a čekala, čekala...

Tak to vydrželo dlouhá a dlouhá léta. Z místních lidí se na Staré zámky nikdo neodvažoval, všichni měli ze začarované zříceniny strach. Až jednou nějakého cizího mladého rytíře cestou Pustým žlebem zastihla bouře. Nevěděl chudák, co počít, neznal zdejší kraj a nikde ani živáčka. Když tu vysoko nad žlebem spatřil malé světýlko, které ho zavedlo až na Staré zámky.

Na hradě jej přivítala krásná, mlčenlivá panna, celá v bílém, která se postarala o něho i o koně. Rytíř byl Zbyňčiným milým zjevem okouzlen, proto se rád zdržel déle, zvláště když viděl, že jí to není proti mysli. Netrvalo dlouho a mladík vzplanul hlubo-

kou láskou a hned se také bílé panny ptal:

„Nevím, kdo jsi neznám ani tvé jméno, ale přesto jsem se do tebe zamiloval. Budeš-li svolná, chtěl bych si tě vzít za ženu, kdo nám však dá požehnání?“

Zbyňka radostí přikývla a vedla rytíře do hrobky, kde mu ukázala zkamenělé postavy. Mládenec užasle hleděl na podivné sochy a potom náhle pochopil:

„To jsou tví předkové, jinak už nikoho nemáš?“ A když dívka přisvědčila, rytíř pokračoval: „Dobře tedy, žádám vás o ruku této krásné panny!“

Kamenné postavy se pojednou pohnuly a souhlasně přikývly hlavou. Zároveň se však ozval jízlivý smích. Mladík se neohroženě chopil své nevěsty a odcházel s ní do hradní kaple. Sochy vyskočily z výklenků a následovaly mladý pár. Vtom se opět ozval ten strašný smích, doprovázen zlomyslnými slovy zlého rytíře, toho, který veškeré to neštěstí způsobil:

„Statečný rytíři, dej si pozor, neber si přízrak za ženu, to není lidská bytost!“

Mládenec poněkud zaváhal, ale když se podíval na nevinnou, líbeznou Zbyňčinu tvář, pevně ji objal a políbil. Najednou zahřměla rána, nastala úplná tma a rytíř pozbyl vědomí. Když se opět probal, zjistil, že leží v naprostých rozvalinách hradu, hrobka i s kaplí se propadla do země, po bí-

lé panně ani památky. Nešťastný rytíř se hořce rozplakal a stále volal svou nevěstu. Tu z výšin zaslechl sladký hlas:

„Odpusť, má lásko, že jsem tě musela opustit, a děkuji, že si mne a celý náš rod vysvobodil ze zakletí, buď šťasten a nezapomeň na mě, jmenuji se Zbyňka!“

Rytíř potom se žalem v srdci, ale přece smířen, navždy opustil Staré zámky a odjel domů. Hrad už navždy opuštěn, zub času stále více a více ohlodával jeho zdi a pomalu zarůstal stromy a křovinami.

Divoženky

V hlubokých lesích východně od Blanska se na rozličných místech zdržovaly divoženky. Někdy se jim také říkalo lesní žínky. V okolí Sloupu přebývaly zvláště v jeskyni Kůlně, kde v tvrdém kameni vyseděly po obou stranách důlky, a na Bradinách, kam chodily za děvčaty na trávě. Byly bosé, na sobě měly bílé plachetky, pěkně tančily a zpívaly, ale s dívkami nic nemluvily.

Také u Balcarovy skály nedaleko Ostrova se často objevovaly divoženky. Jednou starý Balcar oral pole a kde se vzaly pěkné panenky. Byly to divoženky. A hned spustily:

„Strýčku, strýčku, běžte hned domů a udělejte velikou lopatu, potřebujeme péct chleba.“

„Jenom ne tak zhurta, až doorám pole, udělám vám lopatu“, brání se sedlák.

„Nebojte se, strýčku, my za vás všechno doděláme“, žadonily lesní žínky.

Co měl Balcar dělat, když mu nedaly pokoj a tak pěkně prosily, šel domů a vyrobil jim tu lopatu. Jak se vrátil na pole, nemohl věřit svým očím. Divoženky vesele tančily a zpívaly – všechna práce byla hotova, a když viděly lopatu, přímo zavýskly:

„Přineseme vám koláčisko jako lopatisko,“ vzaly sedláka do kola, tančily s ním a zmizely v lese.

Netrvalo dlouho, ukázala se jedna z divoženek a podávala starci obrovský čerstvě vonící koláč. Ještě se z něho kouřilo a Balcarovi se sbíhaly sliny v ústech.

„Až doma jez a nikdy nedejez,“ varovala lesní žena rychle zmizela v lese.

Sedlák stál chvíli jako opařený, nevěděl, jestli se mu to všechno jenom nezdálo, ale veliký koláč v ruce ho přesvědčil o opaku. Jen jen se do něho zakousnout, opanoval se však a donesl jej celý až domů.

Ještě nedosedl za stůl a už začal ženě a dětem vykládat, co všechno dnes zažil.

Potom rozkrájeli koláč a celá rodina si na něm dobře pochutnala. Jenom

(Pokračování ze stránky 10)

a můj obdiv stále vzrůstal. Jestliže tu ten kult osobnosti opravdu byl, Masaryk si ho zasloužil, ač o něj jako jeden z mála srdečně nestál. Ano – byl to náš nejlepší prezident, nabízí se zde srovnání jedině s V. Havlem. Dneska však úcta k vlasti a k prezidentovi rozhodně není v módě. Pomníky zaživa se už dávno nestaví a tak osobnost naší dnešní hlavy státu ocení až ti fousatí bělovlasí historikové, kteří se dnes ještě vozí v kočárku. Doufejme, že tak učiní. Antonín Zápotocký a Ludvík Svoboda byli také dobří prezidenti (a oba také psali), ale jedině Masaryk měl šanci zůstat čistý. Krvavé sankce proti stávkujícím dělníkům šly totiž mimo něj. Tatíček se to přece nesmí dozvědět! Měl tu výhodu, že už za života byl modla, byl také stár a ke konci života churavěl.

Nemůžu sice fušovat do řemesla skvělému panu Zdenku Mahlerovi, ale nedá mi to abych zde neuvedla něco z jeho skvělého seriálu Ano, Masaryk. Tento seriál televize pravidelně uvádí při Masarykovském výročí a je to tak zajímavý počín, že by stálo za to pouštět jej dětem ve škole na videu.

Těžko by tak mocně zařval český lev, kdyby se jeden chudý moravský chlapec nedostal už jako dvanáctiletý do Vídně jako společník bohatého německého synka.

Těžko by se Masaryk začal tak velmi zajímat o politiku, kdyby nebylo sporu o Rukopisy. Byl to podvrh, ovšem na podporu české otázky, ale Masaryk řekl, NE! Nepotřebujeme podvrhy, my si dokážeme sami český jazyk obhájit. A dokázali.

Masaryk byl světoobčan, a snad právě proto tak veliký Čech. Byl to opravdový hrdina, jak praví Z. Mahler.

Ale co dnes o něm víme? Tomu kdo nečetl spisy Masarykovi či o Masarykovi, připadá opravdu jenom jako krásný stín na koni. Ale je něčím mnohem větším, je to kolos pevně vklíněný do myšlenkového a mravního základu naší republiky.

Bible říká – víra, láska a naděje, ale největší z nich je láska.

Masaryk dodává. Pravda bez lásky neexistuje.

Jízdní řád OCHOZ - BRNO (od				Jízdní řád OCHOZ - BRNO (od Votrubů)			
Pracovní dny	07.03 (O) 07.38 (J)	16.05 (J*) 16.06 (H-d)	15.47 (J) 17.30 (J-r)	Pracovní dny	07.03 (O) 07.38 (J)	16.05 (J*) 16.06 (H-d)	15.47 (J) 17.30 (J-r)
04.26 (J*)	08.04 (H)	16.40 (V-fw)	18.31 (J-r)	04.26 (J*)	08.04 (H)	16.40 (V-fw)	18.31 (J-r)
04.42 (H)	09.00 (O)	17.08 (V-M)	Neděle (+)	04.42 (H)	09.00 (O)	17.08 (V-M)	Neděle (+)
04.56 (H-Z)	10.41 (J)	17.10 (J*)		04.56 (H-Z)	10.41 (J)	17.10 (J*)	
05.00 (V)	12.30 (J*)	17.57 (H*)	05.26 (J)	05.00 (V)	12.30 (J*)	17.57 (H*)	05.26 (J)
05.18 (O-D)	12.47 (V)	Sobota (S)	07.38 (J)	05.18 (O-D)	12.47 (V)	Sobota (S)	07.38 (J)
05.25 (J*)	13.02 (H)		09.31 (H-r)	05.25 (J*)	13.02 (H)		09.31 (H-r)
05.27 (J)	13.36 (J)	05.12 (H)	10.30 (J)	05.27 (J)	13.36 (J)	05.12 (H)	10.30 (J)
06.02 (H)	14.00 (B-p)	05.26 (J)	12.30 (J*)	06.02 (H)	14.00 (B-p)	05.26 (J)	12.30 (J*)
06.07 (J*)	14.30 (J*)	07.38 (J)	15.31 (J-L)	06.07 (J*)	14.30 (J*)	07.38 (J)	15.31 (J-L)
06.15 (J*)	15.17 (H*5)	08.17 (J-L)	15.47 (J)	06.15 (J*)	15.17 (H*5)	08.17 (J-L)	15.47 (J)
06.32 (B-p)	15.22 (J)	10.31 (J)	17.30 (J-r)	06.32 (B-p)	15.22 (J)	10.31 (J)	17.30 (J-r)
06.47 (J-P)	15.26 (O-D)	12.30 (J*)	18.31 (J-r)	06.47 (J-P)	15.26 (O-D)	12.30 (J*)	18.31 (J-r)
06.50 (J)	15.32 (J*)			06.50 (J)	15.32 (J*)		
J – Brno-Jedovnice; O – Brno-Ochoz; B – Brno-Bílovice -Ochoz; H – Brno-Hostěnice; V – Brno-Vyškov; f – nejede 23.12.; r - nejede 24.12.; * - nejede 31.12.; k – nejede 1.1.; w – nejede od 7.7. do 20.8., od 27.12. do 31.12.; M – jezdí jen od 7.7. – 20.8., 27.12. – 30.12.,				J – Brno-Jedovnice; O – Brno-Ochoz; B – Brno-Bílovice -Ochoz; H – Brno-Hostěnice; V – Brno-Vyškov; f – nejede 23.12.; r - nejede 24.12.; * - nejede 31.12.; k – nejede 1.1.; w – nejede od 7.7. do 20.8., od 27.12. do 31.12.; M – jezdí jen od 7.7. – 20.8., 27.12. – 30.12.,			

Dům v naší obci – snímek z r. 1924

Jízdní řád BRNO - OCHOZ				Jízdní řád BRNO - OCHOZ			
Pracovní dny	13.20 (J*)	18.20 (B*)		Pracovní dny	13.20 (J*)	18.20 (B*)	
	13.30 (J)	Sobota (S)	Neděle (+)		13.30 (J)	Sobota (S)	Neděle (+)
05.00 (J*)	14.10 (J*)			05.00 (J*)	14.10 (J*)		
05.20 (H-Z)	14.15 (H)	07.50 (J)	07.50 (J)	05.20 (H-Z)	14.15 (H)	07.50 (J)	07.50 (J)
05.45 (V)	14.35 (B-D)	08.50 (J)	08.50 (J)	05.45 (V)	14.35 (B-D)	08.50 (J)	08.50 (J)
06.10 (H-p)	14.45 (O-D)	12.30 (J)	12.30 (J)	06.10 (H-p)	14.45 (O-D)	12.30 (J)	12.30 (J)
06.30 (B-p)	14.45 (V)	14.00 (J)	14.00 (J)	06.30 (B-p)	14.45 (V)	14.00 (J)	14.00 (J)
06.30 (O-G)	14.55 (J*)	16.30 (J)	16.05 (J-L)	06.30 (O-G)	14.55 (J*)	16.30 (J)	16.05 (J-L)
06.35 (H)	15.00 (J)15.10	18.55 (J*-r)	16.30 (J)	06.35 (H)	15.00 (J)15.10	18.55 (J*-r)	16.30 (J)
06.35 (J)	(H)	20.30 (J-r)	18.55 (J*-r)	06.35 (J)	(H)	20.30 (J-r)	18.55 (J*-r)
07.45 (J*)	16.00 (J)	21.00 (H)	20.30 (J-r)	07.45 (J*)	16.00 (J)	21.00 (H)	20.30 (J-r)
08.50 (J)10.45	16.45 (J*)	22.20 (J-r)	22.00 (H-r)	08.50 (J)10.45	16.45 (J*)	22.20 (J-r)	22.00 (H-r)
(J)	17.00 (H*)	JR platný od 23. 1. 2000		(J)	17.00 (H*)	JR platný od 23. 1. 2000	
11.15 (H)	17.40 (V*-f)			11.15 (H)	17.40 (V*-f)		
12.10 (O-p)	17.45 (J*)	JR platný od 23. 1. 2000		12.10 (O-p)	17.45 (J*)	JR platný od 23. 1. 2000	

G – jede od hotelu Grand; **p** – nejede od 1.7. – 31.8., 27.10., 29.10., 23.12. – 31.12., 1.2., 28.2. – 3.3., 20.4., 21.4.;

S – jezdí v sobotu, pokud není státem uznaný svátek; **5** – jezdí v pracovní den před S a v pracovní den před státem uznaným svátkem; **Z** – jede od (k) Zetoru; **D** –

G – jede od hotelu Grand; **p** – nejede od 1.7. – 31.8., 27.10., 29.10., 23.12. – 31.12., 1.2., 28.2. – 3.3., 20.4., 21.4.;

S – jezdí v sobotu, pokud není státem uznaný svátek; **5** – jezdí v pracovní den před S a v pracovní den před státem uznaným svátkem; **Z** – jede od (k) Zetoru; **D** –

Praktické ověření teoretické úvahy, aneb

„Putování za zrekvírovanými povozy ochozských sedláků“.

Před 194-mi léty, v listopadu r. 1805 byly v Ochozi u Brna zrekvírovány (z úřední moci zabrány) čtyři povozy s koňmi a kočím i a naloženy taktéž zrekvírovanými potravinami pro soustřeďující se spojenecké (rusko – rakouské) armády.

Prý tři dny před bitvou postupovaly zásobovací vozy přes Líšeň. Ochozští kočí i koně s vozy přestáli bez úhony válečnou vřavu (neví se kde), ale pak se po bitvě vraceli přes bojiště zpátky kolem Říčky a za setmění projeli kolem líšeňských mlýnů. Při průjezdu bojištěm sbírali odhozené zbraně a železné potřeby pro domácnost.

Tolik jsem se dověděl v knížce „750 let Ochoze“, autor Miroslav Hromek a kolektiv, vydal MNV Ochoz v r. 1987

(viz. str. 76), a v „Ochozském zpravodaji“ z července 1997 (autor neuveden).

Tato zpráva mne z jistého důvodu upoutala natolik, že jsem začal zevrubně studovat průběh Napoleonova tažení před bitvou a samotnou takzvanou „Bitvou u Slavkova“.

Nejprve bych chtěl opravit některé nesrovnalosti (podle mě). Podle skutečných historických pramenů došlo k bitvě v pondělí, 2. prosince r. 1805. V knize „750 let Ochoze“ je jako den bitvy uváděn 5. prosinec, v „Ochozském zpravodaji“ dokonce 6. prosinec!!

Dále je zde uvedeno, že tři dny před bitvou postupovaly zásobovací vozy přes Líšeň. Tuto informaci považuji za pochybnou! Proč? Musíme si objasnit události tak, jak šly za sebou. 20. října 1805 byl obklíč u Ulmu francouzskými vojsky generál Muck s 30 000 muži rakouské armády a přinucen ke kapitulaci. Ruská vojska ustou-

pila za Dunaj a Francouzi obsadili Vídeň. Dne 13. listopadu se Francouzi úskokem zmocnili pontonového mostu přes Dunaj a 16. listopadu svedli u Schöngrabenu krátkou, ale zato urputnou bitvu se zadním vojem Kutuzových vojsk, kterým velel generál Bagration. Tím si Francouzi otevřeli cestu na Moravu a 19. listopadu obsadili bez boje Brno. Svoje ležení prý umístili na severním a východním okraji města. (Tedy směrem k Líšni). Jejich předsunutě hlídky se v té době pohybovaly po tehdejší „Císařské silnici“ (dnes II/430, téměř souběžná s dálnicí), až k Vyškovu.

Za této situaci nepovažuji průjezd rakouského trénu Líšní tři dny před bitvou, tj. v pátek 29. 11. 1805 za možný. Není to logické.

Ale sledujme situaci dále. V neděli, 24. listopadu, na soustředění spojeneckých (rusko – rakouských) vojsk z Olomouce, kde byly vojska doplněny ruskými posilami, které přivedl generál Buxhövdén, padlo rozhodnutí Napoleona co nejdříve napadnout. Napoleon hrál o čas, neboť čekal posily

– 1. sbor maršála Barnardotte od Jihlavy a 3. sbor maršála Davouta od Vídně. V té době se Napoleonův předvoj stáhl k Tvarožné, kde se generál Clared opevňuje na Santonu.

Pokud jde o sledovaný rakouský trén, považoval bych za logický jeho průjezd Pozořicemi. Francouzi se drželi v otevřené krajině, takže vozy, zrekvírované na Křtinském panství (po Josefínských reformách patřilo státu) se mohly po trase Ochoz – Hostěnice – Pozořice pohybovat zcela bezpečně. Panství Pozořické patřilo Lichtenštejnům. Podmaršálek Jan Josef kníže Lichtenštejn byl jedním z vysokých rakouských velitelů (společně s generálem Uvarovem velel smíšené rusko – rakouské Páté jezdecké koloně). Navíc u „Staré pošty“ mezi Holubicemi a Velešovicemi stál se svým sborem generál Bagration a jeho hlídky měly pod kontrolou komunikaci mezi Pozořicemi

a Holubicemi. To byla podle mne dopravní tepna pro dopravu zásob.

Dosud jsme si nedokázali odpovědět na otázku, kde mohli kočí s koňmi a povozy přežít bez úhony bitvu a poté, nikým nezadržení se podél Zlatého potoka a Říčky vrátit přes Podolí do Líšně a dále údolím až do Ochoze.

Kde byli, to nám dnes už nikdo neřekne. Ale kde mohli být, to se dá zcela logicky vydedukovat. Výchozí postavení rakouských a ruských vojsk před bitvou leželo mezi potoky Rakovcem a Roketnicí. Na severu je ohraničovala „Císařská silnice“, na jihu potok Litava. Poslední dny před bitvou bylo velitelské stanoviště generála Kutuzova, vrchního velitele spojeneckých vojsk v Křenovicích. Sem se mohly sjíždět zásobovací vozy a odtud byly přidělovány jednotlivým bojovým útvarům. Považuji tedy za logické umístění Ochozanů v tomto prostoru. Dá se však blíže určit místo, ze kterého vozkové bezprostředně po bitvě vyrazili, aby se co nejdříve vrátili domů?

Podle mého se též určit dá. Musíme ovšem studovat průběh bitvy hodinu po hodině. Zbraně obou válčících armád byly rovnocenné. Spojenci měli k dispozici 90.000 mužů, zatím co Francouzi jen 75.000 mužů. Francouzi měli ovšem v čele lstivého a ctižádnostivého Napoleona a navíc byli lépe takticky vycvičení.

Bitva začala někdy kolem osmé hodiny ranní. Považuji za zdlouhavé líčit průběh celé bitvy. Byly o tom napsány celé knihy. Z dnešních popisů bitvy se jeví jako nejslabší místo spojeneckých vojsk od 11-té hodiny Pratecký kopec a okolí vsi Prace. Spojenci mají v té době v bitvě již všechny bojové útvary, zatím co Napoleon má ještě v záloze celý 1. sbor maršála Bernardotte (12. 300 mužů), granátnickou divizi generála Oudinota (5.500 mužů) a dragounskou divizi Beamontovu (počet mužů nezjištěn). Tyto zálohy teprve nyní nasazuje do bitvy, na místa, kde je jich nejvíce zapotřebí.

Někdy kolem poledne či krátce po poledni prolamují vojska 4. sboru maršála Soultova frontu v prostoru Prateckého kopce, začínají obkličovat tři spojenecké kolony a tlačí je k Telnici a Žatčanům. Z druhé strany, od Sokolnic vytváří druhou stranu kleští 3. sbor maršála Davouta. Stejně tak tvoří druhé kleště ze strany Prateckého kopce 1. sbor maršála Bernardotta a od „Císařské silnice“ vytváří druhou čelist 2. sbor maršála Lannece, který u Tvarožné odrazil útok generála Bagrationa,. Ten se bez velkých ztrát stahuje k Rousínovu a pak ke Slavkovu, kde kryje ústup východního křídla rozdrčených spojeneckých vojsk.

Na Prateckém kopci vzniká široký koridor země nikoho. Francouzi se teď nemožou zastavit, neboť musí pokračovat v boji a pronásledovat nepřítel. Spojenci se nemožou zastavit, neboť v panice utíkají, pokud nechtějí být od Francouzů zabiti. Francouzi vědí, že ruští vojáci se nenechávají zajmout. I těžce zranění stále bojují a vpadají útočícím Francouzům do zad. Proto Francouzi nikoho nešetří. (Rakušanů je ve spojenecké armádě jen 16 000, většinou nedostatečně vycvičených).

Když jsem poznal tuto situaci, došlo mi, že pokud byli ochozští povozníci v prostoru dnešní obce Hostěrádky – Rešov a byli dostatečně činorodí při sledování bojové situace, mohli ihned, jakmile se fronta přes ně převalila, (předpokládám, že byli ukryti na dvoře nějakého statku), vyjet na Pratecký kopec a odtud polními cestami mimo dědiny, na dohled od Zlatého potoka podél něj k severu, (za přítokem Raketnicí už jen podél Říčky) až dosáhli Podolí a zde už byli v bezpečí. Od Prateckého kopce až na linii Jiřkovice – Ponětovice projížděli bojištěm, takže mohli sbírat i zbraně, koňské postroje a další užitečné předměty. Tato úvaha je bohužel jen šedivou teorií, pokud ji nelze prakticky ověřit.

A proto jsem se v úterý, 2. listopadu vydal se svým přítelem Jiřím Ratiborským po stopách ochozských povoz-

níků.

Od železniční stanice v Hostěrádkách - Rešově vyrážíme po cestě na severozápad. Je 8 hod, 45 min. Na horizontu odbočuje cesta vlevo podél linky VN až k větrolamu a podél něj až k Mohyle míru. Cestou, asi 150 až 200 m vlevo míjíme dřevěnou konstrukci triangulačního bodu, kótu 325, vrchol Prateckého kopce. Mohyla míru se nachází poněkud západněji. Jsme u ní v 9 hod, 20 min. Orientujeme mapu, vyhledáváme v zamlžené krajině orientační body a upřesňujeme další postup. V 9.25 znovu vyrážíme a scházíme do vsi Práce. V 9.50 jsme na kopci Práce a vydáváme se po polní cestě kolem Starých vinných hradů. Odbočujeme na Jiřkovice a trochu si zkracujeme cestu přes pole s jetelinovým strništěm. V 10.13 jsme u rybníčku před Jiřkovice. Po krátkém občerstvení (10 minut) pokračujeme v cestě. Na konci Jiřkovic jsme v 11 hodin a podél Raketnice postupujeme k severu. Po osmi minutách chůze přicházíme k cestě, která nás vede k Žuráni. U remízku pod Žurání se cesta lomí ke Šlapanicím a my z ní odbočujeme. V 11 hod, 32 min se zastavujeme na vápencovém bradle jihozápadně od Žuráně. Zde se zdržíme 20 minut, abychom se občerstvili a trochu si odpočinuli. V 11.52 odcházíme kolem „Pindulky“ k dálničnímu přemostění údolí Říčky před Podolím. Zde jsme ve 12.10 a ve 12.19 jsme v Podolí u kostela. V Líšni – Mariánském údolí, na konečné stanici autobusu č. 45 (u bývalého Truksova mlýna) jsme v 12 hod, 50 minut.

Cesta nám trvala celkem 4 hod a 5 min. Cestou jsme se zdrželi občerstvením a dalšími úkony celkem 35 minut, takže jsme to dokázali za 3 a půl hodiny čistého času pochodu. Ušli jsme přibližně 15 kilometrů.

Je zřejmé, že jsme postupovali poněkud východněji, než Ochozané. Nám však na Prateckém kopci zabránil postupovat jinak rozsáhlý oplocený ovocný sad místního ZD Práce. Museli jsme jej obejít, a tím byla dá-

na osa našeho postupu. My nevíme, nakolik Ochozané terén znali či ne. Zřejmě však věděli, že se musí orientovat podle vodních toků (jak je také ve výše citovaných materiálech uvedeno). Historické materiály hovoří o značném počtu úvozů, které tehdy rozrývaly krajinu a zpomalovaly postup vojsk. Ty jsou dnes zarovnány. Snad tehdy mohly Ochozským pomoci cestu urychlit.

Dá se tedy říci, že kdyby Ochozané vyje-

rozděleny půl a čtvrt láníkům stejným dílem, tito platili poplatek v naturálních obecnímu sluhovi po čtvrt žita. R. 1904 rozhodl zemský výbor, že Rozměrky patří obci a uživatelé do r. 1919 platili od r. 1904 uznávací poplatek 1 Kč ročně. Po r. 1919 byly pronajaty za plný obnos.

R. 1902 zrušil obecní výbor vybírání školního platu a hradil školní plat z obecní pokladny.

Čestné občanství.

Obecní zastupitelstvo v Ochozi jmenovalo čestnými občany: *Dr. Bauer*, brněnský biskup, *Karel Fuchs*, nadučitel v. v. r. 1906 *Dr. Jaroslav Caka*, správce okr. pol. správy r. 1919, *Jan Bílek*, řídící učitel v. v. r. 1927

Usnesení obecních zastupitelstev

Roku 1906 vyměněny malé části obecních pozemků s majetkem knížecím podle okresní silnice Ochoz – Hostěnice a to tak, že obecní pozemky po levé straně silnice ve směru k Hostěnicím připadly velkostatku a po pravé straně pozemky velkostatku připadly obci a právo vlastnické nastalo r. 1907.

Stavba nové školy. Poněvadž budova staré školy nevyhovovala, postavili obě obce, Ochoz a Obce, novou budovu školní. Budova rozpočtena na 59.397 Kč.

Roku 1906, v polovici října, byla budova školní vysvěcena a odevzdána k užívání. Stará budova školní č. 34 byla prodána veřejnou dražbou podnikateli L. Balákovi z Husovic za 5.200 Kč. Těchto peněz bylo použito ku splacení nové budovy dle daně pro Ochoz – Obce.

Roku 1908 – 3. května povolil obecní výbor odprodati sousedům na rozšíření dvorků a zahrad část obecních pozemků „Zákazanec“ za cenu 1 m² = 80 h. Za pozemky odprodané na Zakázanci a ve slepé uličce mezi Suchárkou a domem B. Knechta č. 41 strženo 809.60 Kč.

V sedění 4. dubna 1909 usneseno, aby mlýn Jelínkův na Říčkách, ná-

OBECNÍ KRONIKA

aneb okénko do historie naší obce

Panství Zábrdovické užívali páni z Bubnů, pak as r. 1878 páni z Tenbertů a r. 1882 koupil panství kníže Lichtenštein.

R. 1927 a 1928 odprodal kníže na žádost obce ochozským občanům as 120 měř lesní půdy na „Skalce u Kapličky“ na pole. Tato půda se teprve zpracovává.

Rychtáři a starosti.

Dle starého testamentu z r. 1820 byl t.č. rychtářem na obci Jan Sapák z č. 8 a podmistrem Felix Polák. Dle paměti byl posledním rychtářem Pokorný z č. 9. Starostou obce byli: r. 1860 Vašíček Jakub z č. 12, r. 1864 Bernard Knecht z č. 35, pak Ant. Knecht z č. 41, Šebela Josef z č. 25, Blatný Šebestián z č. 24, Hudec Václav z č. 4, Blatný František z č. 18, Bernard Knecht z č. 41, Hudec Josef z č. 13 a konečně Dostal František z č. 77.

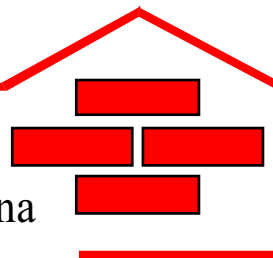
Obecní majetek:

Obec má tento nemovitý majetek: Obecní hostinec č. 17 s hostinskou koncesí, dům č. 31, hasičské skladiště se stříkačkou a pozemky ve výměře 12 ha 50 a 85m².

Obecní pozemky zvané „Rozměrky“ byly

Českomoravská
stavební spořitelna

Na těchto základech můžete sta-

Určitě se Vám vyplatí založit smlouvu o stavebním spoření s Liškou a to na Vaší poště!

Proč?

- ✧ **Protože je to nejvýnosnější a zcela bezriziková forma spoření. Výnos 14,4%.**
- ✧ **Protože stavební spoření podporuje stát státní podporou 25% z ročně naspořené částky a to až do výše 4.500 Kč.**
 - ✧ **Protože všechny výnosy jsou osvobozeny od daně.**
 - ✧ **Protože můžete získat výhodné půjčky na bydlení.**

POZOR!

**A nyní navíc: stále pokračuje zvýhodnění pro mladé do 30ti let
– úrazové pojištění až na 2 roky zdarma.**

A proč zrovna na poště?

- ✧ **Protože Vám tam dobře a vždy poradí.**
- ✧ **Protože v tomto období Vám při založení smlouvy dají i reklamní dárek Českomoravské stavební spořitelny.**

**OCHOZSKÝ
ZPRAVODAJ**
**informace občanům obce
Ochoz u Brna**

Vychází čtvrtletně

Ročník V. číslo 2 – Duben 2000

Vydává **Obecní úřad v Ochozi u Brna**
tel. 05 -44 21 27 20, fax 05 -44 21 63 90

Odpovědný redaktor: Miloš Hrazdára, tel. 05 -44 21 64 6 2

Technická realizace: Jaromír Chyba ml.

Tisk: Barbora Javorová, Brno,

Za věcnou správnost příspěvků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky stylisticky upravovat, zestručňovat, případně i neuveřejnit. Nevyžádané rukopisy a jiné příspěvky se nevracejí.

Toto číslo vyšlo 5.4.2000, náklad: 450 výtisků, ZDARMA